

Príhovor pápeža pri stretnutí s predstaviteľmi cirkevného života
Iraku

V plnom znení prinášame príhovor Svätého Otca Františka pri stretnutí s irackými biskupmi, kňazmi, rehoľnými osobami, seminaristami a katechétmi v piatok 5. marca 2021 v Sýrsko-katolíckej katedrále v Bagdade.

*Blaženosti, Excelencie,
milí kňazi a rehoľníci, drahé sestričky,
drahí bratia a sestry!*

Všetkých vás objímam s otcovskou láskou. Som vďačný Pánovi, ktorý nám vo svojej prozreteľnosti dnes dovolil stretnúť sa. Ďakujem Jeho Blaženosti patriarchovi Ignácovi Youssif Younanovi a Jeho Blaženosti kardinálovi Louisovi Sakovi za slová privítania. Sme zhromaždení v tejto katedrále Našej Panej Spásy, požehnaní krvou našich bratov a sestier, ktorí tu zaplatili najvyššou cenou za svoju vernosť Pánovi a jeho Cirkvi. Kiež nás spomienka na ich obeť inšpiruje k obnove našej dôvery v moc kríža a jeho spásneho posolstva odpustenia, zmierenia a znovuzrodenia. Kresťan je totiž povolaný dosvedčovať Kristovu lásku vždy a všade. Toto je to evanjelium, ktoré treba hlásať a stelesňovať aj v tejto milovanej krajine.

Ako biskupi a kňazi, rehoľníci a rehoľníčky a zodpovední laici, vy všetci zdieľate radosti i bolesti, nádeje i úzkosti veriacich v Krista. Potreby Božieho ľudu a neľahké pastoračné výzvy, ktorým dennodenne čelíte, sa stali ešte náročnejšími v tomto čase pandémie. Avšak to, čo nemá byť nikdy zablokované či obmedzené, je naša apoštolská horlivosť, ktorú čerpáte z prastarých koreňov, z nepretržitej prítomnosti Cirkvi v týchto krajinách už od prvopočiatkov (porov. Benedikt XVI., Apoštolská posynodálna exhortácia *Cirkev na Blízkom východe*, 5). Vieme, ako ľahko sa možno nakaziť vírusom malomyselnosti, ktorý, ako sa zdá, sa občas šíri okolo nás. A predsa Pán nám dal účinnú vakcínu proti tomuto hroznému vírusu: je ňou nádej. Nádej, ktorá sa rodí z vytrvalej modlitby a každodennej vernosti nášmu apoštolátu. S touto vakcínou môžeme ísť ďalej s vždy novou energiou, zdieľať radosť z evanjelia ako učeníci misionári a živé znamenia prítomnosti Božieho kráľovstva, kráľovstva svätosti, spravodlivosti a pokoja.

Ako veľmi potrebuje svet okolo nás počuť túto zvesť! Nikdy nezabúdajme, že Kristus sa hlása najmä svedectvom premenených životov vďaka radosti z evanjelia. Ako vidíme zo starobylých dejín Cirkvi v týchto krajinách, živá viera v Ježiša je "nákazlivá", môže zmeniť svet. Príklad svätých nám ukazuje, že nasledovať Ježiša Krista "je nielen dobré a správne, ale aj krásne; schopné naplniť život novým jasom a hlbokou radosťou, a to aj uprostred skúšok" (Apoštolská exhortácia *Evangelii gaudium*, 167).

Ťažkosti sú súčasťou každodenného života irackých veriacich. V posledných desaťročiach vy a vaši spoluobčania ste museli čeliť následkom vojny a prenasledovaní, krehkosti základných infraštruktúr a neustálemu zápasu o ekonomickú i osobnú bezpečnosť, ktorý často viedol k vnútorným vysídľovaniam a migrácii mnohých ľudí, aj kresťanov, do iných častí sveta.

Ďakujem vám, bratia biskupi a kňazi, že ste ostali nablízku svojmu ľudu - nablízku vášmu ľudu! -, že ste ho podporovali, usilujúc sa uspokojiť potreby ľudí a napomáhajúc každému konať svoj diel v službe spoločného dobra. Výchovný a charitatívny apoštolát vašich partikulárnych cirkví predstavuje vzácny zdroj pre život jednak cirkevných spoločenstiev, ako aj celej spoločnosti. Povzbudzujem vás, aby ste vytrvali v tomto úsilí s cieľom zabezpečiť, aby katolícka komunita v Iraku, hoci maličká ako horčičné zrnko (porov. Mt 13,31-32), naďalej obohacovala chod tejto krajiny ako celku.

Kristova láska nás žiada, aby sme odložili bokom každý druh egocentrizmu a konkurencie. Pohýna nás k univerzálnemu spoločenstvu a pozýva nás vytvárať komunitu bratov a sestier, ktorí sa prijímajú a starajú jedni o druhých (porov. Enc. *Fratelli tutti*, 95-96). Myslím na ten dôverne známy obraz koberca. Rozličné cirkvi prítomné v Iraku, každá so svojim prastarým historickým, liturgickým a duchovným dedičstvom, sú ako mnohé jednotlivo zafarbené vlákna, ktoré navzájom poprepájané vytvárajú jedinečný a prekrásny koberec, ktorý nielenže svedčí o našom bratstve, ale poukazuje aj na jeho prameň. Pretože sám Boh je tým umelcom, ktorý vymyslel tento koberec, trpezlivo ho utkal a starostlivo ho opravuje. Chce, aby sme boli vždy medzi sebou dobre poprepájaní ako jeho synovia a dcéry. Kiež je vždy v našom srdci povzbudenie sv. Ignáca Antiochijského: „Nech nie je nič medzi vami, čo by vás mohlo rozdeliť..., ale majte jednu modlitbu, jedného ducha, jednu nádej, v láske a radosti“ (*Ad Magnesios*, 6-7: *PL* 5, 667). Aké dôležité je toto svedectvo bratskej jednoty vo svete často roztrieštenom a zraňovanom rozdeleniami! Každá vynaložené úsilie budovať mosty medzi cirkevnými, farskými a diecéznymi komunitami a inštitúciami poslúži ako prorocké gesto Cirkvi v Iraku a ako plodná odpoveď na Ježišovu modlitbu, aby všetci boli jedno (porov. Jn 17,21; *Cirkev na Blízkom východe*, 37).

Duchovní pastieri a veriaci, kňazi, rehoľníci a katechéti sa delia, hoci odlišnými spôsobmi, o zodpovednosť za udržiavanie misie Cirkvi.

Niekedy môžu vznikať nedorozumenia a môžeme zakúšať napätia. Sú to uzly, ktoré bránia v utkávaní bratstva. Tieto uzly nosíme v sebe; napokon, všetci sme hriešnici. Tieto uzly však predsa len môžu byť rozviazané milosťou, väčšou láskou. Môžu sa uvoľniť odpustením a bratským dialógom, trpezlivo si nesúc vzájomne bremená (porov. Gal 6,2) a povzbudzujúc sa navzájom vo chvíľach skúšky a ťažkostí.

Teraz by som sa chcel zvlášť prihovoriť mojim bratom biskupom. Rád uvažujem nad našou biskupskou službou v pojmoch blízkosti: našej potreby zotrvať s Bohom v modlitbe, byť po boku veriacim zvereným do našej starostlivosti a našim kňazom. Budte obzvlášť nablízku vašim kňazom. Aby vo vás nevideli správcov či manažérov, ale otcov, ktorým záleží na tom, aby sa synovia mali dobre, ktorí sú s otvoreným srdcom pripravení ponúknuť svoju podporu a povzbudenie. Sprevádzajte ich svojou modlitbou, svojím časom, trpezlivosťou, oceňovaním ich práce a sprevádzaním ich rastu. Takto budete pre svojich kňazov viditeľným znamením Ježiša, Dobrého Pastiera, ktorý pozná svoje ovce a dáva život za ne (porov. Jn 10,14-15).

Drahí kňazi, rehoľníci a rehoľníčky, katechéti, seminaristi, ktorí sa pripravujete na budúcu službu, všetci ste začuli Pánov hlas vo svojich srdciach a ako mladučký Samuel ste odpovedali: „Tu som“ (1 Sam 3,4). Táto odpoveď, ktorú vás pozývam dennodenne si obnovovať, nech vedie každého z vás deliť sa s Dobrou zvestou nadšene a s odvahou, žijúc a kráčajúc neustále vo svetle Božieho slova, ktoré máme dar a úlohu ohlasovať. Vieme, že naša služba obnáša aj administratívnu zložku, ale to neznamená, že máme všetok svoj čas tráviť na stretnutiach či za písacím stolom. Je dôležité vychádzať medzi naše ovečky a našou prítomnosťou a sprevádzaním byť k dispozícii veriacim v mestách a dedinách. Myslím na tých, ktorým hrozí, že ostanú pozadu – mladí, starí, chorí a chudobní. Keď obetavo slúžime bližnému, ako to vy robíte, v duchu spolúčenia, pokory, vlídnosti, s láskou, vtedy naozaj slúžime Ježišovi, ako nám to sám povedal (porov. Mt 25,40). A keď slúžime Ježišovi v iných, objavujeme pravú radosť. Nevzdalujte sa od svätého Božieho ľudu, v ktorom ste sa zrodili. Nezabúdajte na naše mamy a na naše staré mamy, ktoré vás „dojčili“ vo viere, ako by povedal sv. Pavol (porov. 2 Tim 1,5). Budte pastiermi, služobníkmi ľudu, a nie štátnymi funkcionármi, štátnymi úradníkmi.

Vždy v Božom ľude, nikdy nie oddelení, akoby ste boli nejakou privilegovanou triedou. Nezapierajte toto vznešené „pokolenie“, ktorým je svätý Boží ľud.

Chcel by som sa teraz vrátiť k našim bratom a sestrám, ktorí zomreli počas teroristického atentátu v tejto katedrále pred desiatimi rokmi a ktorých kauza blahorečenia prebieha. Ich smrť nám jasne pripomína, že podnecovanie k vojne, nenávistné postoje, násilie a krviprelievania sú nezlučiteľné s náboženským učením (porov. Enc. *Fratelli tutti*, 285). A chcem pripomenúť všetky obeť násilností a prenasledovaní, patriace k akejkoľvek náboženskej komunite. Zajtra sa v Ure stretnem s lídrami náboženských tradícií prítomných v tejto krajine, aby som opätovne hlásal naše presvedčenie, že náboženstvo má slúžiť k pričineniu sa o pokoj a jednotu medzi všetkými Božími deťmi. Dnes večer sa vám chcem poďakovať za vaše úsilie byť šíriteľmi pokoja vo vnútri spoločností i s veriacimi iných náboženských tradícií, rozsievajúc semienka zmierenia a bratského spolužitia, ktoré môžu viesť k znovuzrodeniu nádeje pre všetkých.

Myslím zvlášť na mladých ľudí. Všade sú nositeľmi prísľubu a nádeje, a najmä v tejto krajine. Tu totiž nie je len nesmierne archeologické dedičstvo, ale nevyčísľiteľné bohatstvo pre budúcnosť – a to sú mladí! Sú vašim pokladom a treba sa o nich starať, živiť ich sny, sprevádzať ich na ceste, aby v nich rástla nádej. Hoci sú mladí, ich trpezlivosť už bola ťažko skúšaná konfliktmi posledných rokov. Ale pripomeňme si, že oni spolu so starými ľuďmi sú špičkou diamantu tejto krajiny, najchutnejším ovocím stromu. Je na nás – na nás –, aby sme ich zušľachtľovali v dobre a zavlažovali nádejou.

Bratia a sestry, krstom a birmovaním, vysviackou či rehoľnými sľubmi ste boli zasvätení Pánovi a poslaní byť učeníkmi misionármi v tejto zemi tak úzko spätí s dejinami spásy. Ste súčasťou tých dejín verným vydávaním svedectva o Božích prísľúbeniach, ktoré nikdy

Príhovor pápeža pri stretnutí s predstaviteľmi cirkevného života Iraku

nezlyhajú a úsilím o vytváranie novej budúcnosti. Vaše svedectvo, dozreté v protivenstvách a posilnené krvou mučeníkov, nech je svetlom, ktoré žiari v Iraku i ďalej, aby ohlasovalo Pánovu veľkosť a dávalo jasať duchu tohto národa v Bohu, našom Spasiteľovi (porov. Lk 1,46-47).

Ešte raz ďakujem, že sme sa mohli stretnúť. Naši Pani Spásy a sv. Tomáš apoštol nech sa prihovárajú za vás a nech vás vždy chránia. Žehnám zo srdca každého z vás aj vaše komunity. A prosím vás, modlite sa za mňa. Ďakujem.

(Preklad: Slovenská redakcia VR, Andrej Klapka)

Zdroj: RV, jb

The post [Príhovor pápeža pri stretnutí s predstaviteľmi cirkevného života Iraku](#) appeared first on [Zasvätený život](#).

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)